

"אם הרופאים לא

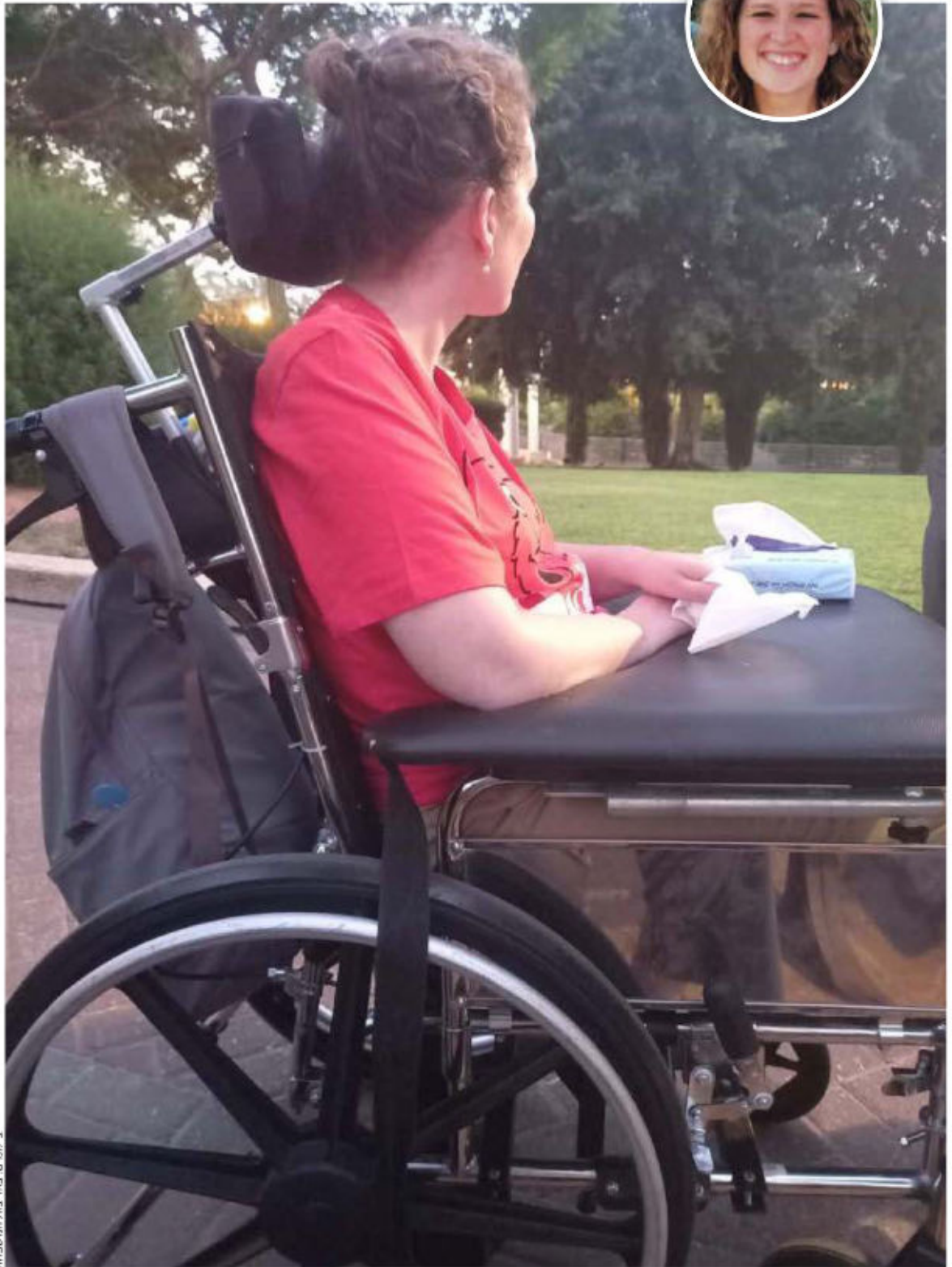
היו מתעלמים מסימני

האזהרה - שיר הייתה

היום על הרגליים"

היא התלוננה על כאבים משתקים - הם נתנו לה תרופות הרגעה. הסימנים העידו על לחץ תוך גולגולתי גובר - הם לא התייעצו עם המומחים. בדיקת ה-MRI גילתה דימום חדש - הם נתנו לה טיפול שעלול להגביר אותו. ביום שבו אושפזה שיר טהר לב בת ה-29 בבית החולים איכילוב, היא הייתה אמורה ללכת למדוד שמלת כלה. ביום שבו שוחררה ממנו, שבועות אחר כך, הייתה כבר חיהמתה, לא מתקשרת ולא מתעוררת. עכשיו נלחמים הוריה להציל את בתם מגורל של אשפוז סיעודי לשארית חייה, ותובעים מבית החולים שייקח אחריות על הטרגדיה שריסקה את משפחתם. איכילוב: "נגיב לטענות בבית המשפט"

"כשהחברות באות
לבקר אותה ומספרות
על החבר או על הבעל,
היא מעמידה פני ישנה".
שיר, היום. בתמונה
הקטנה: לפני האירוע

צילום: יאיר בן-דוד / תמונות

"ילדה שמועלם לא רבה עם איש" משפחת טהר לב מני המקרה. מימין: אפיק, צחי, שיר, רינה וניצן

15 בפברואר, באחת בלילה, צילצל הטלפון של רינה, שישנה אצל אמה המבוגרת. על הקו הייתה אמו של בן הווג של שיר, שסיפרה לה ששיר בבית חולים. "היא אמרה שיטול להיות שיש לה קריש רם מוחי", נד כרת רינה, "לא הבנתי על מה היא מדוברת". בטופס שמילא צוות האמבולנס שפינה אותה לבית החולים נכתבו: "אמנופלת מנסה לדרב אך לא מצליחה, אינה מתמצצת בזמן ובמקום, מבולבלת".

המשפחה הורה לאיכילוב, כשהיא מתברר ננת לגרוע מכל. לשמחתם, הם מצאו את שיר בבית, יושבת ומרוברת, אחרי שקיבלה קלקסן, תרופה לרילול רם. "חששנו מהגרוע ביותר, אבל כשהגענו שלם באמצע הלילה, בשתיים או שלוש, היא הייתה מאה אחוז", מספרת רינה. "היא ביקשה ממני, 'אמא, תקראי לי את ההודעות בוטסאפ כי אני לא רואה טוב'". במיון אובחנה אפידה קשה - פגיעה באברי עת מרכיבי השפה: ריבור, הבנת דיבור, קריאה ובחינה, עם פגיעה ביכולת התנועה. שיר אושפזה בטיפול מוגבר נוירולוגי ומשם עברה למהלוקה הנוירולוגית. האבחנה: פקקת ורידים צאה מחסימת אחד מבלי הדם שמנוק את נר ולי המוח, מצב שמתרחש אצל שניים מחמישה מכל מיליון צעירים בשנה בישראל. "בטיפול כחן, קיבע הנירוכידורג המוסחה דרך תנוק ארון, כחיות דעת שהגיש לבית המטפס כמס גרת התביעה שהגישה המשפחה לאחרונה נגד איכילוב, "סוכייה של שיר לצאת מבית החי" לים שלמה ובריאה עמדו על כמעט 90 אחוז". ההסכמה הזו נסמנה ממוכן כעיקר בבית חי" לים כמו איכילוב, שבו מועסקים בכירי החי

דתית, בעימה, קלה לגירול. "היא הייתה ילדה מהממת, נדיכה, עוורת", נוסרת רינה בחיך. "מפעולם לא רבה עם איש. מאז שהייתה מטנה הייתי הולכת לאסיפות הורים בנחת. תמיד יצאנו משם שמוחים".

שיר רקדה בלט ג'ואו, הייתה בעיפים ושירי תה בחיל הים. על הקור במטבת בית המשפחה תלויה תמונה של שלושת הילדים מחובקים. האחים הקטנים, אפיק, כיום בן 27, וניצן בן ה-23 היו קרובים מאוד לאחותם הגדולה. "היא סיפרה לי על הנשיקה הראשונה שלה, ואני על שלי", נוכר אפיק בחיך. "כשעזבה את הבית, היינו נפגשים כל כמה שבועות, רק היא יבן וזנה ואנחנו, לערב של חברים".

אחרי שהשתחררה מצב"ל, טיילה שיר במד רבו אמריקה וחזרה הישר ללימודי התואר הראשון במדעי המוח באוניברסיטת בריאלי, במקביל, סיימה קורס למתאמי מחקר, וחתה חילה לעבוד בבית החולים איכילוב. "הייתה לה עבודה טובה, משכורת טובה, אומרת רינה. "היא עברה במהלוקה ההמטואונקולוגית, והייתה המועדפת על המנהלת שלה. עם הזמן, העלה לה את המשמורת וביקשו שתישאר שם". בקמפיין פנימי לאיכילוב, מצולמת שיר בריאה ומחייכת, לצד הכיתוב: "בחרתי באיכילוב כי זה מקום שאפשר ללמוד בו המון, יש פה אווירה שפרגנת ולאנשים סביבי אכפת איך אני מרגישה". המשך הסיפור מעניק לר" ברים משמעות מצמררת. ממיריע שאספה המשפחה לאחר האירוע, התברר כי שיר סבלה מכאבי ראש במשך מספר ימים קודם לכן. כשפנתה לרופאת המשפחה שלה, והתלוננה על כאבים באזור העיניים, עלתה האפשרות שהכאבים נגרמים

הייתה אמורה להיות התקופה היפה בחייה של שיר טהר לב (29). במאי 2021, שיאו של האביב, היא ובן זוגה אמורים

היו להינשא אחרי שש שנות ווגיות. במקביל, היא טיפחה קריירה כמתאמת מחקר מבטיחה בבית החולים איכילוב, וכתמיד הייתה מוקפת במשפחה החמה, הקרובה והאוהבת שלה - ההורים רינה וצחי, והאחים הצעירים אפיק וניצן. "קראנו לה שמש, כי היא עשתה הכל עם חיך", מספרת רינה. באותה תקופה, היה נרמה שהחיים מתייכים לשיר בחזרה.

אלא ששלושה חודשים לפני תאריך החתונה המיועד, משהו השתבש. למריות שמלת הכלולות שקבעה עם אמה לאמצע פברואר, שיר לא הגיעה. בלילה שקדם לפ' גישה ההוא, התעוררה מהשינה מבולבלת והתקשתה לדרב. בן וזנה הועיק ניירת של מר"א, שפינתה אותה בדחופות לבית החולים איכילוב, שם אובחן כי היא סובלת ממשך. "הרופא במיון אמר לנו שמדובר באירוע מוחי קל", משחזר צחי, "הוא אמר ששיר הולכת למחלקה, שם היא תשהה כעשרה ימים, ולאחר מכן תלך הביתה".

"כשראינו אותה יושבת ומרוברת במיון נרג' ענן", מוסיפה רינה. "אמרנו 'יופי, הכל במסדר'. אבל כאן החלה שרשרת של אירועים טריים - שמקורם, לטענת המשפחה, ברשלנות קשה - שהובילו בסופו של דבר לאסון נורא: במקום להשתחרר מבית החולים אחרי עשרה ימים, כמובטת, שיר חזרה הביתה אחרי שנה ארוכה ומה שנותר ממנה אחרי האירועים באיכילוב לא מוכר כמנאום את שיר שהייתה קודם. במקום אישה צעירה, שכל החיים לפ' ניה - הפכה חילה אנושה במצב קרוב לצמח, שנלחמת על כל פעולה: לאכול, לנשום, לדרב. נלהמת להסביר לטביחה מה ואיפה כראב לה, ולמה היא בוכה.

"אני מרגישה אותה, ויודעת שהיא מבינה אותנו ויודעת מה מתרחש סביבה", אומרת האם. "מה שהיא יכולה היא מנטאט. כשהיא ברות באית לבקר אותה ומספורות על התבר או על הבעל, היא מעמידה פני ישנה. זה מצער אותה".

שלושה ילדים נולדו לרינה ולצחי, סוכן כיסוח ולכורניטית בחיכות. תא משפחתי משי לם. שיר, הבסרתה, הייתה ילדה לזוגמה: חבי

האב, צחי: "ישבנו ליד חדר הניתוח חמש או שש שעות, משתגעים מדאגה. בבוקר המצב היה מאה אחוז, הכל היה בשליטה, ואחרי שעתיים המצב נהיה קריטי. אותה נוירולוגית, שבבוקר אמרה לנו לא לדאוג, בישרה שהמצב חמור מאוד. מה קרה באמצע?"

פאים, ויש בו גם מחלקת שבך מיוחדת שאמונה על טיפול במקרים כאלו. טיפול נכון היה פותר את הבעיה, והופך את הלילה ההוא לאפיוורה לא נעימה אך חולפת. אבל בפועל, זה לא מה שקרה: במקום שמצבה של שיר ישתפר בהדרגה, הוא הלך והירדרר. המשפחה דאתה את זה קודה מול עיניה טמש, אבל כמו במקרים רבים אחרים לא הבינה מה משמעות הדברים - ועד כמה גדולה הסכנה שריחפה על בתם.

הסימנים לבעיה היו שם מההתחלה: ביממה שלאחר האשפוז, הנשיכה שיר להתלונן על התורנוגולוגית, מצב חירום שבמקרים רבים מתייב טיפול ניתוחי. בדוחות האשפוז מצוין שוב ושוב כי היא סובלת מכאבים משמעותיים. "גם במחלקה, היא כל הזמן אמרה 'כואב לי הראש'", מתאר ניצן. "הכאב הלך והתגבר, אבל היא לא צעקה. היא לא הטיפוס שירוע לצעוק". מעיון במסמכים הרפואיים של מולך האשפוז עולה כי שיר סופלה בתרופות כני" סיון להקל על כאבי הראש הקשים שמהם סבלה. היא קיבלה אקמול לווריד ותרופות נגד בחילה, אולם הקיאה אותה, הכאבים

כיצוצא משימוש בערשת מנע, והיא נשלחה לבריכת ראייה שהייתה תקינה. לכאורה, תלונה רפואית קלה ושגרתית. בפועל, כאבי הראש האלה העידו על בעיה מסוכנת.

"מנהל המחלקה אמר, 'אף פעם לא קרה לי דבר כזה'". בית החולים איכילוב

הלכו והחמירו. בדיקת CT גילתה החמרה מסוימת בסמיני הלחץ, אולם בפענוח הבי דיקה נכתב: "ללא ממצאים המצדיקים התערבות בשלב זה".

שיר קיבלה תרופה לטיפול בלחץ תוך גולגולתי מוגבר, אך הכאבים הלכו והחרי"ו פו ומצבה הלך והחמיר. במהלך הלילה השני לאשפוז, התלוננה שיר על כאבים חזקים שהעירו אותה מהשינה פעמיים. בבוקר למי חרת האשפוז, דיווחו הרופאים, הייתה יש' נוגית והקיאה. בבדיקה הנוירולוגית נמצאה החמרה. הצד הימני של גופה נחלש וכבדיקה פונדוסקופ ומכשיר הבוקר את ערקעית העין - ש"ר נראית בצקת ריצטרדית ברורה. לאור זאת, מחליטים הרופאים לשלוח אותה לברי"ק MRI, שתאפשר לראות מה מתרחש בתוך המוח.

בבדיקה הזו התגלה ממצא חדש, שלא היה קודם: מיקר דימוני קטן, בנוסף לפקקת דימום תורמוחי עלול, ממוכן, להחמיר את הלחץ על המוח. אולם למרות הממצאים החדשים, אין שינוי בטיפול. להפך - הרופאים מוסיפים לטיפול היפרטוניק סליון, תמיסת

ילדים, בארבעת השנים, ירון מילר

המצב, הייתה לכולנו הרגשה שהיא שומעת". אחרי ההלם הגדול - אירוע "קל" שהרר פאים לא הטרדו ממנו, ההירדדות האיטית והקריסה - נשארה המשפחה עם ילדה חדשה. שיר שאיננה שיר. נמצאת ולא נמצאת, נראית ישנה אבל לא מתעוררת ולא מתק שרת. מתהיחיה.

בני המשפחה לא זזו ממיטתה שני אחיה ניגנו ושרו לה, בתקווה שתצליח לשמוע, לה גיב. הם דיברו ודיברו אליה, אבל זה לא קרה. גוד הרין הנורא לא אחר להגיע: שיר טוב לת מפגיעה מוחית אנושה, ותצטרך לשהות בנוסד סיעודי. במילים פשוטות, הקביעה הו אומרת ששיר לעולם לא תחודר לעצמה, ותהיה תלויה באחרים כל ימי חייה.

"כראו לנו מתאמים של קרפת חולים מוכבי, שאנחנו מבוטחים בה, הציעו לנו לבחור בין כמה מוסדות שמיועדים לחולים סיעודיים מורכבים, מתאר צחי. 'הייתה ישיבה עם העובדים המצויאלים של בית החולים, ואמרו לנו היא צריכה ללכת לאחד המקומות האלה'.

רינת: "אחד הרופאים אמר, 'היא תהיה עם פיליפינית כל החיים'. אלה היו המילים. מישהו מחורפאים המכיר לכם מה קרה? לקח אחריות? התנצל על מה שקרה?"

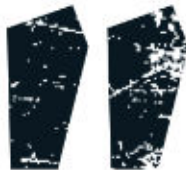
רינת: "הניורולוג שטיפל בה אמר, 'אני מאוד מצטער שזה קרה, אבל לא לקח את זה על עצמו'.

צחי: "מנהל המחלקה אמר, 'היא חשובה לנו, אני מצטער שזה קרה, אף פעם לא קרה לי דבר כזה'."

"אני מצטער שזה קרה". כך, בארבע מילים

בני המשפחה מאמינים ששיר מודעת למה שמתרחש סביבה, אבל כלואה בתוך גופה ואינה מסוגלת לתקשר. "היא מבוינה הכל", אומרת האם רינה, "אנחנו לא מדברים לידה על מה שקרה, כדי שלא לצער אותה"

האח, ניצן: "גם במחלקה היא כל הזמן אמרה, 'כואב לי הראש'. הכאב הלך והתגבר, אבל היא לא צעקה. היא לא הטיפוס שיודע לצעוק"

בנאליות ויומיומיות, משל מישוה נתן לה בטי עת דחיה קטנה, או אבד מילה לא יפה, מפרה את עצמה המערכת הרפואית מאחייית לאסון הכלתי נתפס הזה.

המשפחה עוד לא הספיקה להתאושש ממה שקרה, וכבר מצאה את עצמה במלחמה נוספת: המלחמה לנסות לשקם את שיר, ולהציל את מה שנותר ממנה אחרי הצונאמי שעברה, כדי שלא תסיים את חייה דרוקה לגנזה, חסרת תקי וזה, במיטה של מוסד סיעודי.

למרות שהתבשרו כי אין תקווה להציל אותה, סירבו בני המשפחה לקבל את רוע הגזירה. "הייתה לנו הרגשה שהיא עוד שם, שהיא שומעת אותנו", מסביר צחי. "בסיפור הזה מעורבים גם אינטרסים כלכליים, כי שיקום מוסד זה על חשבון קורת החולים, בזמן שאשפוז במוסד סיעודי מורכב זה על חשבון המדינה".

בצר להם, מנו לרופאה מומחית מבית החוץ לים לוינשטיין, שבדיקה אותה לקבעה כי יש תקווה לשיקום. "לא היינו בטוחים אם שיר שומעת אותנו, אבל ברגע שהרופאה אמרה לה 'תזיזי רגל', והיא הוזה, דיענו בחודאות: היא עוד שם", אומרת רינה. "ודש אחרי שאושפזה, הועברה שיר לבית

הדימום המוחי ונגנטה סדרת פעולות רפואיות להורדת הלהץ בתוך הגולגולת. הוא מוריד מט ומנסה ומעורבת לחדר ניתוח להפחית את הלהץ בתוך הגולגולת, שם נכרתות חלק מעצמות הגולגולת שלה והרופאים מגלים סימנים ראשונים לפגיעה מוחית. בני המשפחה הטומטום, שרק באותו בוקר רחחו ששיר במצב טוב למרות התסמינים שהם סבלה, מתבשרים שהמצב רע.

"רינה התקשרה לומר שמשוה קרה וכולנו רצנו חזרה", מספר צחי. "אמרו שהמצב קריטי, ישבנו ליד חדר ניתוח המש או ששעות, משתגעים מראנה, במוקד המצב היה מאה אחוז, הכל היה בשליטה, ואחרי ששתיים - המצב נהיה קריטי. אותה ניורולוגית, שבמוקד אמרה לנו לא לדאוג, בישרה שהמצב חמור מאוד. מה קרה באמצע?"

אחרי ניתוח ממושך, הועברה שיר לטיפול נמרץ ניורוכירורגי. בשלב הזה בישרו חרר פאים למשפחתה כי אין לדעת מה יעלה בגורלה. "אמרו לנו, 'לא יודעים אם היא תתעורר או לא תתעורר'", מספרת רינה. "די מר אמרו שהיא במצב של צמת. ניסו להעיר אותה, ללא הצלחה. הניורוכירורג נכנס אליה כל יום, קרא לה 'שיר, שיר', אבל היא לא ענתה. למרות

כיום עזים, מקיאה ומתקשה לדבר. "המילים הלכו ואבדו לה", נוכרת רינה. "באותו בוקר, כל כך כאב לה הראש שהיא לא דיברה בכלל. אמרו לה 'בואי, תעברי לכיסא', אבל היא לא רצתה לזוז. הכאב היה כל כך חזק".

בדיקה ניורולוגית שנערכה לה מגלה הידרדרות ביכולותיה לבצע הנחיות. גם הרופאים מתרשמים שמצבה של שיר מחמיר, אולם לא נוקטים שום פעולה ממשית לעצור את החפ. כך הלך מצבה של שיר והיררדר בעריה מאושפות במחלקה הניורולוגית של אחד מכוני החולים הגדולים והמרכזיים במדינה.

אבל מישהו שם נדרם, כך נראה, בשמירה. ב'12 בעשרים, אחרי שלשה ימים של סבל בלתי פוסק, של רגלים ארומים רפואיים ושל התעלמות ממוה ובולתי מוסכמת של הצי וות מההחמרה המתמשכת במצבה, מתחילה שיר לפרכס. "זה היה מאוד מפחיד, בחיים לא ראיתי מישהו מפרכס", משוחח רינה. "קראתי מהר לאחות. באותו רגע כולם הת' חילו לרוץ לחדר שלה".

כשל מצבה, שיר מעוברת בחיפופת ל'CT', שבו מתגלים סימני לחץ על אחד החדרים ועל גזע המוח. במיטת האשפוז ניתן לה טיפול לצורך סתירת הקלקסן, שעלול להחמיר את

מלח בריכוז נבוה, אשר עלולה להחמיר ריי מוסים, אם ישנם.

מצבה של שיר ממשך להורדרה. בארבע לפנות בוקר, ב'17 לפברואר, מתלוננת שיר על כאבים בעצמה שמונה. בצהריים מודוח כי היא ישנונית אך מתעוררת לקריאת ששה, ועדיין סובלת כאבים עזים, חרף הטיפול שניתן לה. ב'22:47 מצוית המתמחה הצעיר שטיפל בה כי שיר סובלת מוכאב ראש משמעותי ומתייעץ עם מנהל המחלקה לשבץ מוחי מה לעשות. המנהל מבקש לטפל בשיר באמצעות מורפיום וקלונקס, תרופות לשיכוך כאבים וחרדה.

למרות התלונות שלה על כאבי ראש קשים, המערכת הרפואית לא איבנה שיש בעיה חופה ושירדה למשפחה ששיר בדרך הנכו נה להחלמה. אחרי שלשה ימים של מלח ושל שהייה במשמרות סביב מיטתה של שיר, המי שפחה ביקשה להתאווור קצת. צחי הלך הבוי תה, לישון, אחרי משמרת לילה מתישה בבית החולים, וניצן הלך לעבודה. איש מהם לא העלה בדעתו מה יקרה לה בתוך מספר שעות.

בביקור הבוקר של הרופאים, ירושם של החמרה משמעותית במצבה. היא סובלת באי

משמעות מצמרת.
שיר בקמפיון
לאיכילוב

צילום: דוד קפיל, איורים: חתומים

הרם עצמי. בטיפול אני מגלה שהדבר הזה מתפרץ מכל דבר שקורה לי. הכל מתנקז לאותו מקום."

עד היום, המשפחה לא יודעת בוראות מה גרם לאירוע המוחי שעברה שיר. אחת ההשערות היא שהגלגלות לנגיעת היריון שאותן נטלה, גרמו לפקקת במוח. לפי מחקרים שונים, שימוש בגלגלות מעלה פי שבעה את הסיכון לפקקת ורידים כזו. אבל המשפחה חושדת בסיבה אחרת, של עולם לא ניתן יהיה להוכיח אותה: החיסון השני נגד קורונה, אותו קיבלה ימים ספורים לפני שלקתה בשבץ. "אני מאמין שזה קרה מהחיסון", אומר אפי. "היא לקחה גלגלות שנים ומעולם לא קרה לה כלום."

מה החלום שלכם עבור שיר?
רינה: "אני חולמת שהיא תלך ותדבר. הכי חשוב שתוכל להגיד לנו מה עובר עליה. אני מאמינה שזה יקרה."

כעת תביעת המשפחה, באמצעות עורך הדין דוד פייל ושיאן קוריאט, את בית החולים איכילוב, שבו אירע המקרה ושבו עברה שיר. בתביעה טוענת המשפחה כי בית החולים כשל בטיפול בה, לא שקל את

”
בחרתי באיכילוב כי זה מקום שאפשר ללמוד בו המון, יש פה אווירה מפרגנת ולאנשים מסביבי אכפת איך אני מרגישה.”
”

שיר טוהר לב | מחאמת מחקר

המיקום של הבצקת עלולה לגרום לנוק בלתי הפיך ללא שחרור הלחץ באמצעים ניוורוכירורגיים.

ר"ר אלון קובץ עוד, כי במצבה של שיר אסור היה להשתמש במיורפיים, תרופה הידועה כמגבירה את הלחץ התוך-גולגולתי. "אילו היה מבוצע ניתוח להפחתת הלחץ התוך-גולגולתי כשלב מוקדם, ובמקום לא היה ניתן המורפיים, קרוב לוודאי

היו שני שלישים מהמקרים מתרחשים בנשים. החסימה הוורידית, קובץ אלון, גורמת לבצקת מוחית ולנוק בלתי הרם, כשבנוסף היא עלולה לגרום להפרעה בסיפוג הנזיל המוחי ועקב כך לעלייה בלחץ התוך-גולגולתי, בדיוק כמו שקרה לשיר. "הסימן השכיח ביותר למצב זה הוא כאב ראש קשה, אשר מופיע ב-90 אחוז מהמקרים, כשלמחצית החולים יש גם סימנים

החולים השיקומי "רעות" המוסר היחיד שהסכים לנסות לשקם אותה, שם שותפה תשעה חודשים באשפוז מלא. בנוקדה הו החל המסע הארוך והמפרך ההחלמה. למרות כל התחיות הפסימיות, שקבעו כי אין כל תקווה לשיקום, מצבה משתפר בהדרגה. מצב ההכרה שלה בזמן השחרור עמד על 17 מתוך 23 – שמשמעותו מצב הכרה מינימי, לי, אך עם סימנים לעמבר להכרה מלאה.

"לקח זמן עד שהיא פקחה את העיניים", מספרת רינה. "פעם ניצן אמר, 'אמא, נדמה לי שהיא רואה, שהיא מסתכלת עלינו'. אבל הפיזיותרפיסט שטיפל בה לא האמין בה. כשהגיע פיזיותרפיסט חדש, אמרתי לו, 'תקשיב טוב, היא מבינה הכל. אתה רק צריך להראות לה שאתה מאמין בה'. וכך היה. כרעם שהיא התחיל להאמין בה ודיבר איתה איתה היא נענתה, היה להם קשר מדהים. היא התחילה לזוז, להניח שפתיים. באחד הימים הוא אמר לה: 'שיר, שבת שלום', והיא נענתה לו: 'שבת שלום'."

ואכן, בסרטונים שצילמה המשפחה רואים את שיר עוברת קשה כדי לשתף פעולה. יושבת, מקשיבה, מגיבה להנחיות שניתנות לה.

מאיפה הבחב לשקם את שיר, למרות ההכחשת הברחבת שלא ניתן יהיה לשקם אותה?
רינה: "היא הכי לחונת. אנתנו מאמינים בה. אומרים שהמוח גמיש. כרוד שנעשה את הכי טוב כדי שתגיע למצב הטוב ביותר שהוא יכולה."

בתוך האפלה הגדולה צצת שיר חדשה. פגיעה, מוגבלת, אבל נחושה. היא אינה מרבה ומזונת באמצעות פג (צינור הזנה), אך מבצעת תמלול פשוטות לפי בקשה – עוצמת עיניים, פותחת וסוגרת את האצבעות, מצליחה להושיט יד לעבר הפצים. כיום היא מתניידת על ביסא גלגלים, מטופלת 24/7 על ידי הוריה והמטפלת שלה. מאז הניתוח לניקוז הלחץ עברה עיר מספר ניתוחים, שניעודו לשפר את מצבה בתחומים שונים. בני המשפחה מאמינים שהיא מודעת למה שמתרחש סביבה, אבל כלואה בתוך גופה ואינה מסוגלת לתקשר. "היא מבינה הכל", אומרת רינה. "אנתנו לא מרביים לידה על מה שקרה, כדי שלא לצער אותה."

בחוד רעת מוחיה שהושגה לבית המשפט, קובץ ר"ר אלון, מי שעבר עד לאחרונה כניורוכירורג בכיר באיכילוב, כי אירוע של פקקת ורידים באחד ממלי הרם שמנקוים את המוח, כפי שקרה לשיר, מופיע לרוב אצל ילדים ומבוגרים צעיר

הניורוכירורג, ד"ר חנוך אלרון: "קשה למצוא איכילוב לכן שהרופאים המטפלים המשיכו להתעלם מההחמרה בתסמיניה של שיר, ולא הביאו בחשבון כי היא מצביעה על עלייה בלחץ התוך-גולגולתי, אשר לאור המיקום של הבצקת עלולה לגרום לנוק בלתי הפיך"

הטיפול המתאים גם כשמצבה החמיר, התעלם מסימנים שהעידו על לחץ תוך-גולגולתי מוגבר, נתן לה טיפול לא מתאים שסיכן אותה והביא להחמרה במצבה.

"הסיבות הכי נפוצות לפשלות רפואיות מסוג זה שקרה לשיר הן עומס של המעי רכת והיברים, חטא הגאווה של הרופאים", אומר עו"ד פייל, שמתמחה בתיביעות רשלנות רפואית. "במקרה של שיר, שני הרברים התרחשו יחד. למרות כל סימני האזהרה, שהופיעו במהירות רבה לאחר שאושפזה – כאבי ראש, הקאה, חולשה

– ולמרות בדיקות ההרמיה, שהראו שיש בעיה והלחץ בתוך הגולגולת עולה, הם לא תייעצו וטיפלו בה בדרך שרק החי מירה את המצב. אם היו מנקוים את הלחץ קודם, שיר הייתה חולמת הביתה כריאה, מה שקרה לה לא היה צריך לקרות."

"הטעות הגדולה של איכילוב הייתה שהם לא מתייעצים. אין שם עבודת צוות", אומר צחי. "אם היה קשר בין המחלקה הניורולוגית לניורוכירורגית – שיר הייתה היום על הרגליים. בשום בית חולים אחר זה לא היה קורה. מסכנו עליהם, על המקום שכל כך אהבו – והם איכילוב אותה". מבית החולים איכילוב נמסר בתגובה: "שיר הייתה עוברת מסורה ומורכבת. עם אשפוז, היא טיפלה על ידי צוות מיומן ומקצועי שהעניק לה טיפול מוסר ומקסי. לצערנו, מצבה הידרדר וכלנו כואבים את התוצאה הקשה. בית החולים מכבד מאוד את שיר ומשפחתה ויגיב לטענות במקום רב בבית המשפט."

sarit_r@netvision.net.il

שהייתה נמנעת הידרדרות הקשה במצבה של שיר, ושלאחר שיקום הייתה חוזרת לתפקוד תקין, ובכל מקרה הייתה נמנעת הידרדרות הקשה עד למצב ונטסיבי. במקום ששיר תעבור ניתוח רחוק בערב ב-16 בפברואר, היא המשיכה לשכב במחלקה ואף קיבלה מורפיום, שרק הגביר את הלחץ התוך-גולגולתי. יומיים לאחר מכן מידה קרם, היא עברה פרסום ולאחר מכן איבדה את הכרתה וגרם נוק מוחי בלתי הפיך."

וכך, בזמן שחברותיה מתחננות ויולדות, נוסעות לחו"ל, מוציאות תארים ומתקדמות בעבודה, עושות מה שכל שאישה צעירה אמורה לעשות בגיל הקסום הזה – הזמן של שיר קפא. הארוס, שהיה אמור להתחיל איתה, לא עמד בנטל ויצא מהתמונה. שני הוריה, שסוערים את כתם סביב השעון, ביום ובלילה, נאלצו לעזוב את מקומות העבודה שלהם, אחרי שהבינו שלעולם לא יחזרו לש"ג. המשפחה, במקור מאשדוד, עברה לרמת-גן כדי לאפשר לשיר להשתקם בבית החולים שיבא, בו היא מטופלת עכשיו.

אבל השגרה החדשה היא רק חלק מרעידת הארסה שזועזעה את חייהם, ומהתמודדות שנכפתה עליהם. שני הכנים, האחים הצעירים של שיר, מקבלים סיוע נפשי. "החיים מאד השתנו", אומר אפי, "הייתה לי תקופה מאוד לא טובה. נענעו לא נורמלי לאחתי, שנעלמה לי.

ניורולוגיים כגון אפיה או חולשת צד וכפי שקרה לשיר – ש"ר". הטיפול במצב זה, קובץ אלרון, הוא מתן נוגדי קרישה, כשי במידה שיש עלייה בלחץ התוך-גולגולתי ייתכן שיהיה צורך בטיפול ניתוחי להפחתת הלחץ. "שיעור התמותה ממצב זה עומד על 9.4 אחוזים, כשמרבית המחלימים לא יסבלו מנוק", קובץ ר"ר אלרון. כלומר, בטיפול נכון, שיעור ההחלמה מהפקקת מנגנה סבלה שיר עומד על 68 אחוז.

אבל באיכילוב התעלמו שוב ושבו מסייג מני האזהרה שהעידו על כך שמצבה של שיר חמיר. "הופעת דימום הייתה בגדר דינמיקה חדשה, שגם בנוסחה המפורסמת לעיל חייבה התערבות ניוורוכירורגית, שכן הדימום מנגביר משמעותית את הלחץ התוך-גולגולתי ויחייב נקיטת אמצעים אני רסיביים יותר להורדת הלחץ", כותב ר"ר אלרון על עמיתיו לש"ג. "לא רק שהרופאים בבית החולים לא השכילו להבין זאת, הם אף הוסיפו לטיפול היפרטרני ניק סליין, אשר עלול להגביר דימומים."

"לטרות כל המופרט לעיל, מצבה של שיר טובה ככה שאינו דורש התערבות ניתוחית. המרובד כקביעה בלתי מבורה... ואף לא ביצעה התייעצות עם ניוורוכירורג, כפי שהתחייב מהרמיה... קשה למצוא הסבר לכן שהרופאים המטפלים המשיכו להתעלם מההחמרה בתסמיניה של שיר, ולא הביאו בחשבון כי היא מצביעה על עלייה בלחץ התוך-גולגולתי, אשר לאור

עו"ד דוד פייל